

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 181.

Ottende Sessjon.

50de Møde.

Tirsdagen den 10de Februar.

(Forts.)

Ordføreren (S. A. Hansen) (forts.):

Udvalget mener nemlig, at, uagtet al den Kundskab, der maa antages at være i Amtsrådet til de forskjellige enkelte Dele af Amtsrådsdistriktet, kan det paa den anden Side dog ikke nægtes, at Sogneforstanderskaberne, hvert i sit Sogn, nok saa nøie i det Hele taget maa kjende til disse Forhold, som Amtsrådet i sin Heelhed, og derfor er det i alle saadanne Spørgsmaal ønskeligt, at vedkommende Sogneforstanderskab faaer Leilighed til at udtale sig for den overordnede Communalautoritet, førend denne tager endelig Bestemmelse med Hensyn til saadanne Anliggender. Udvalget har maattet indrømme, at det enkelte Sogneforstanderskab eller de enkelte Beboere i ethvert enkelt Sognefogeddistrikt ikke fuldkomment ville kunne komme paa det Nene med, hvorvidt den foreslaaede Lønning for vedkommende Sognefoged maatte være passende og hensigtsmæssig, naar de ikke til samme Tid kjende Lønningen for Amtsrådsdistriktets øvrige Sognefogder, og saaledes igjennem en Sammenligning med de forskjellige Sognefogedbestillinger og den Lønning, der for dem er ansat, kunne udfinde, hvorvidt den forholdsvis maa anses for at være rigtigt fastsat paa ethvert enkelt Sted. Man har derfor ikke troet at kunne forskaffe Sogneforstanderskaberne denne Ret til at kunne yttre sig i tilbørligt Omfang, uden derved, at det hele Lønningsregulativ foreløbigt bliver dem be-

kjendt i Udkaft, hvorved de sættes istand til at anstille den fornødne Sammenligning med Hensyn til den for andre omkring dem liggende Sognefogeddistricter bestemte Lønning. Til dette Siemeds Opnaaelse har Udvalget stillet Forslaget under Nummer 2 i dets Betænkning. Vi have troet, at der saameget mindre kunde være Noget imod dette Forslag at indvende, som en ganske lignende Bestemmelse findes i den ogsaa for Tiden her i Thinget behandlede Lov, angaaende Forligsvæsenet, hvor Forligsdistricternes Inddeling og de øvrige forskjellige Bestemmelser paa denne Maade ere bestemte at skulle være Almeenheden bekjendte en vis Tid, førend endelig Bestemmelse bliver tagen om dem, og da det Forhold, hvorom her handles, forsaavidt er et aldeles lignende, have vi meent, at en lignende Fremgangsmaade ogsaa her kunde anses for hensigtsmæssig.

Udvalget har været enig om ikke at foreslaae nogen Forandring i det Minimum og Maximum, som i § 1 findes bestemt for Sognefogdernes Lønning, nemlig fra 20 til 100 Rd.; men paa den anden Side har det ogsaa meent, at, naar man stillede et Maximum af 100 Rd., burde man ikke i noget Tilfælde gaae ud derover. § 1 i Loven, saaledes som den foresligger, anviser imidlertid en Udvei til, at Lønningen undtagelsesvis kan bestemmes til et større Beløb end 100 Rd., navnlig i meget store og udstrakte Districter, og især, hvor flere Sogne sammenlægges til eet Sognefogeddistrikt. Udvalget har, som sagt, ikke kunnet tilraade dette, deels fordi det forekommer det, at Maximum er saa høit ansat, at en saadan Undtagelse ikke bør gives, og deels ogsaa, fordi det ikke anseer det ønskeligt eller rigtigt, at